

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Om een kwart miljoen dollars

nr 2115

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Om een kwart miljoen dollars

HOOFDSTUK I.

EEN OFFERTE VAN MAX HARDING

New-York is, zoals algemeen bekend mag worden verondersteld, een zeer drukke stad, vooral wat het zuidelijke gedeelte van Manhattan betreft; het verkeer heeft er angstwekkende afmetingen aangenomen tot die graad, dat het rijden met voertuigen, van welke aard dan ook, op de drukste uren van de dag wel haast tot een onmogelijkheid is geworden.

Een van de brandpunten van dit geweldige verkeer, dat ieder ogenblik

dreigt spaak te lopen, is zeker wel de kruising Times Square, Broadway en 44ste straat.

Op een der hoeken van die kruising, die bijna nooit tot rust schijnt te komen, verheft zich het Terminus hotel.

Het is pas enige jaren geleden voltooid, het kan dus zelfs in Amerika als volmaakt modern gelden, en wie in dat reusachtige gebouw zonder gids of plattegrond de weg zou trachten te vinden, die zou zeker onherroepelijk verdwalen

in de doolhof van gangen en portalen, even rechtlijnig als het straatplan van New York, maar heel wat ingewikkelder nochtans.

Het telt zesenvestig verdiepingen, twaalfhonderd kamers en omtrent duizend man personeel, alles erbij inbegrepen, ook het keukenpersoneel, dat bijna uitsluitend uit Fransen bestaat, en dat alleen reeds achtenzeventig koppen telt.

Beneden vindt men, zoals vanzelf spreekt, de gebruikelijke vestibule, een kolossale hall, die is uitgegroeid tot een soort wintertuin, of een serre, als men wil, vol exotische palmen en zeer licht, want deze hall is overwelfd door een reusachtig dak van glas, een waar meesterstukje van ingenieurskunst.

Men zal hieruit reeds begrepen hebben, dat die twaalfhonderd kamers rondom die overdekte binnenplaats zijn gerangschikt; deze twaalfhonderd gelijken op elkaar als druppels water, en als men ze zou opmeten, zou men onderling geen millimeter verschil aantreffen.

Dan volgen er honderd kamers, groter, fraaier gemeubeld, die twee aan twee aan elkander gekoppeld kunnen worden, terwijl de laatste honderd peperduur en bestemd zijn voor millionnaires en daarmee gelijkgestelden, zoals filmsterren, wereldberoemde violisten, leiders van gangs, en Broadwaykoninkinnen.

Het is echter een feit, dat de gérant, mijnheer Allan, al het mogelijke doet om deze beide laatste categorieën te weren en het moet erkend worden, dat hij er wel eens in slaagt ook.

Deze laatstgenoemde vertrekken liggen alle op de vierde étage en kunnen onderling op de meest grillige wijze met elkander worden verbonden en gecombineerd. Het is reeds eenmaal voorgekomen, dat een kauwgomvorst op niet minder dan negen van die kamers beslag legde, waarvoor hij dan ook het bagatel van vijfhonderd dollar per dag moest betalen.

Mijnheer Allan was steeds blij als hij deze of gene attractie had en die kauwgom-grootheid was er een van de eerste rang geweest.

Maar op het ogenblik, waarop dit verhaal een aanvang neemt, was de goedmoedige, ijverige gérant lang niet ontevreden, want vijf van de dure kamers waren ditmaal in gebruik genomen door een opkomende ster aan het filmfirmament.

Mijnheer Allan wist onderscheid te maken tussen filmsterren, en de wijze waarop hij dat deed, getuigde van zijn mensenkennis.

Hij ontkende geenszins de waarde, als reclameobject van een Trevor Howard, een Greta Garbo of een Marlène Dietrich. Toch was hij bijna nog meer gesteld op de aanwezigheid van een van die pasontdekte grootheden, een van die opkomende sterren, die nog maar pas zeer onlangs de uiterst winstgevende vriendschap van het bioscooppubliek hebben verworven.

Immers, Garbo en Dietrich hadden, nu al jaren geleden, de top bereikt, maar daar blijft men, zoals ook in hun geval zou blijken, niet eeuwig. Hoe snel de dalende lijn aanvangt, hoe schrijnend onverwacht de teruggang kan komen, grote artisten als Asta Nielsen, Jannings en Henny Porten hebben dat beproefd.

Maar alles wat nieuw is trekt, boeit de aandacht en heeft daardoor waarde.

En dat mocht zeker gezegd worden van Eleanor Parker, van wie een half jaar geleden geen sterveling ooit gehoord had en die eensklaps succes had gehad in een grote film van Carol Reed, met alle gevolgen daarvan; een reusachtig salaris, wereldbekendheid, dagelijkse foto's in alle bladen, interviews in de vaktijdschriften, een eigen auto, een eigen masseur, een eigen persagent, en dan, niet te vergeten het ontelbare leger der fans, hetgeen misschien wel het onplezierigste deel van de roem was.

Onze Eleanor genoot op dit ogenblik van een kleine vacantie. Zij was met een vliegtuig van Hollywood naar New York gekomen, de stad harer geboorte, naar boze tongen beweerden, in gezelschap van een zekere Dave Chase, een der bonzen uit de filmwereld, een schatrijk man, die zitting had in de Raad van Beheer van de Fox Company en van wie dezelfde boze tongen beweerden, dat hij de mooie Eleanor het eerst op de voorgrond had geschoven en ervoor gezorgd had, dat zij haar eerste werkelijk grote rol kreeg.

Eleanor was mooi, ze had opmerkelijk witte tanden, ze had een goede zangstem, ze zou als mannequin niet met goud te betalen zijn geweest, en daar er weinig meer nodig is om een beroemde filmactrice te worden, stonden de kansen van onze jeugdige heldin zeer goed.

Het was ongeveer half twee in de namiddag, en de jonge vrouw was gereed, na de lunch in het hotel te hebben gebruikt, met enige vrienden een autorit te gaan maken naar de kust, toen haar het bezoek werd aangekondigd van een heer, die zijn kaartje had afgegeven, waarop met fijne lettertjes te lezen stond: Max Harding, commissionair in juwelen. In- en verkoop. Alle gewenste reparaties en veranderingen. Officier in de Orde van de Witte Olifant.

Het is niet zeker of Eleanor deze heer ontvangen zou hebben, als hij alleen maar zijn naam op het kaartje had doen drukken, maar die laatste mededeling trok haar ten zeerste aan.

Eleanor was verzot op ridderorden en dus een heel klein beetje ook op de lieden die ze droegen. Die Witte Olifant riekte ook naar de film!

En daar de man ook nog diamanten verhandelde, aarzelde ze niet, maar zei tot de wachtende kelner:

— Laat die heer dan maar hier komen.

Hij verdween dus en keerde omstreeks vijf minuten later terug met een zeer

goed gekleed man van een jaar of veertig, rijzig, zo zwart als Grieken wel eens zijn, als ze zwart zijn, en met een grote tas onder de arm gekneld.

Hij had een dikke, blauwzwarte snor en vrij lang, keurig geborsteld haar, dat hij zorgvuldig weer platstreek, zodra hij zijn hoed met een diepe buiging voor de filmster had afgenomen.

De kelner sloot de deur weer, na de bezoeker goed te hebben opgenomen, zoals het een etagekelner betaamt.

De ontvangst had plaats in het middelste van de vijf vertrekken, dat als boudoir was ingericht, en waarvan het enige raam uitzicht had op het tegenoverliggende hotel, het beroemde Claridge.

De jonge vrouw had zich met een bevallig gebaar op een kleine divan neergelaten, en met vorstelijke gratie, alsof zij werkelijk een gebiedster was, de bezoeker een stoel gewezen, hem tot zitten uitnodigend.

De bezoeker legde met grote bedachtzaamheid zijn gleufhoed van grijs fluweel op een tafeltje, nam plaats, legde de tas dwars over zijn knieën, kuchte eens en wachtte toen, alsof daar waarlijk een koningin tegenover hem zat, tot hij toestemming tot spreken zou hebben gekregen.

Toen begon Eleanor:

— Wel mijnheer Harding, wat is het doel van uw bezoek?

— Dat zal ik u dadelijk mededelen, madame. Ik begin echter met u mijn dank te betuigen, dat u mij aanstonds hebt willen ontvangen. Ik ken enige andere filmkoninginnen, die zich laten omringen door een soort lijfwacht, en die het bijna onmogelijk is te naderen.

— O, maar ik sta ook nog maar pas aan het begin van mijn loopbaan, zei Eleanor naïef. Later...

— Dat is waar, zei Harding met een diepe zucht, die uit zijn verlake schoenen scheen op te komen. Laat ik dan het geluk prijzen, dat mij met u in aanraking bracht, vóór u bewaakt wordt.

Maar laat ons ter zake komen, ik begrijp dat uw tijd al even kostbaar is als de mijne...

— Helemaal niet kostbaar! Ik ben met vacantie. Hebt u mooie diamanten bij u? Ik ben verzot op diamanten, weet u? Hoe groter hoe liever. Ik mag wel zeggen dat ik een verzamelaarster ben!

— Het is juist, omdat die roep tot mij is doorgedrongen, dat ik mij gehaast heb, u een bezoek te brengen, zodra ik hoorde dat u hier geïnstalleerd was. Ik moet er u echter op voorbereiden, madame, dat ik specialist ben in zeer grote stukken en mij weinig ophoud met het kleinere genre. U hebt daar, bijvoorbeeld, een zeer fraaie ring aan, die nog juist in mijn rubriek valt. Wilt u veroorloven?

Hij bukte zich een weinig voorover en met een bevallig gebaar, stak Eleanor hem haar blanke, slanke hand toe, waarvan drie vingers letterlijk licht uitstraalden, want aan ieder van die vingers droeg zij een zeer grote ring bezaaid met diamanten.

— Vindt u ze mooi? vroeg Anita, met een vage glimlach om de reeds beroemd geworden mond.

— Ze zijn zeer fraai, madame, antwoordde Harding, de ringen met het oog van een kenner beziende. Maar sta mij nu toe ter zake te komen. Ik heb hier in mijn tas een bij uitstek fraai stuk, waarvan ik mij wil ontdoen in opdracht van een Russische emigrant, die wel genoodzaakt is, de steen van de hand te doen, en daarbij uiteraard liever niet zijn naam genoemd zag.

Op het punt, de klep van de tas open te slaan, vervolgde Harding vragend:

— U hebt zeker wel gehoord van de Grote Orlof?

— Grote Orlof? herhaalde Eleanor peinzend. Is het een operette?

— Ik ben bijna zeker, dat er een operette van die naam is, madame, haastte Harding zich hoffelijk te antwoorden, maar ik bedoel ditmaal iets anders. Ik bedoel de beroemde diamant, die deel

uitgemaakt heeft van de schatten van een Indische Radjah, de Gakwaer van Baroda.

Eleanor verbleekte onder het dunne laagje poeder en haar stem klonk bijna hees, toen zij vroeg, plotseling een en al aandacht en met een diepe gloed in haar mooie, grote ogen:

— Uit de schat van een Radjah? Is hij heel groot, die steen, hoe heet hij ook weer?

— De Grote Orlof, madame. Maar ik ben verplicht, u eerst een kleine toelichting te geven. Wat ik u aanstonds zal tonen, is niet de grote Orlof, zoals die oorspronkelijk werd geslepen, die uit Lahore afkomstig is en die aan de Engelse Kroon is gekomen, maar die vele jaren geleden in Amsterdam werd omgeslepen in de brillantvorm, waarna hij de naam Koh-I-Nor, of Berg des Lichts kreeg. Neen, wat ik aan uw oordeel hoop te onderwerpen, is niet de oorspronkelijke Grote Orlof, het is zijn tweeling. Men heeft het zeer lang geheim kunnen houden, maar het is voor ons juweliers niet verborgen kunnen blijven, dat die Gakwaer van Baroda...

— En hebt u die steen bij u? vroeg de jonge filmster, terwijl zij een sidderende hand naar hem uitstak.

— Hier is hij, madame.

Harding had zijn tas geopend.

Hij had er de hand in gedompeld en haalde een lederen zakje te voorschijn en daaruit weer een voorwerp, in vloeiend papier gewikkeld, dat hij nu met grote zorgvuldigheid begon los te maken.

En eindelijk lag daar, op de palm van zijn hand, lichtstralend naar alle kanten, een steen, groter dan een walnoot, en met een zeer groot aantal facetten, in pyramidevorm geslepen.

Eleanor was nu zeer bleek geworden en het was voor een ieder duidelijk, dat een der hartstochten van deze vrouw inderdaad het bezit van veel, en allerliefst grote, diamanten moest zijn.

Haar smalle, blanke vingers beefden, toen zij heel langzaam de steen opnam

en naar alle kanten draaide, hem in het volle daglicht hield, en hem toen weer teruggaf met een bijna angstige uitdrukking op het gelaat.

— Hij is prachtig, hij is verrukkelijk mooi, maar ik zal die steen immers onmogelijk kunnen kopen. Ik heb wel eens gehoord, dat er een millioen betaald wordt voor zulk een kokkerd!

Harding glimlachte, maakte een afwerend gebaar en zei:

— Daarvan is in het geheel geen sprake, madame. De prijs van dergelijke stenen is aanmerkelijk verlaagd, en dat is ook geen wonder in deze tijd. Wie kan ze zich nog aanschaffen? U staat mij toe een prijs te noemen?

— Ja, noem in ieder geval eens een prijs, antwoordde Eleanor met een stem die beefde, en zonder de ogen van het juweel af te wenden, dat door Harding op een fluwelen lapje onder het bereik van zijn hand op het tafeltje was neergelegd.

— Mijn opdrachtgever heeft mij toegestaan, de steen voor uiterlijk honderdvijfentwintigduizend dollar te verkopen.

De jonge vrouw werd van bleek plotseling donkerrood, vergat haar filmpose, sprong eensklaps op en riep opgewonden:

— Maar, dat is belachelijk weinig! Nog geen vier maanden geleden heb ik de helft betaald voor een steen, die zeker twintigmaal zo klein was. Hier is hij!

En Eleanor toonde Harding een zeer fraaie diamant, die bij wijze van hanger was gemonteerd en aan een fijn platina kettinkje aan haar hals hing.

— Honderdvijfentwintigduizend, maar die moet ik onmiddellijk bij elkaar zien te krijgen. Maar ik zou eerst wel graag, dat neemt u me natuurlijk niet kwalijk, ik mag niet alleen op mijzelf bouwen, kortom, staat u mij toe om een expert in de arm te nemen?

— U bedoelt, u wilt door een juwelier de echtheid laten constateren, vroeg Harding met een goedig lachje. Natuurlijk moogt u dat, madame. Hebt u hier soms een vaste juwelier? Ik meen van niet. U bent pas een paar dagen hier, nietwaar, wat denkt u van Driscoll?

Bij het horen van deze wereldberoemde naam antwoordde Eleanor:

— Driscoll is natuurlijk uitstekend!

— Wel, belt u hem op, vraag of hij hier wil komen en zeg waar het om gaat. U moogt gerust mijn naam noemen; hij is bekend bij de heren juweliers. Alleen zal ik op een weinig spoed moeten aandringen; ik ben in onderhandeling met een paar andere dames...

— Wat, zijn er kapers op de kust? riep Eleanor in grote schrik. O, maar ik smeed u, mijnheer Harding, ik verzoek het u dringend, laat mij de voorrang hebben!

En daarbij keek de filmster de commissionnair aan op een wijze, waarvoor het bioscooppubliek graag de dubbele entreeprijs zou hebben betaald. Maar mijnheer Harding scheen wel voor hetere vuren hebben gestaan, tenminste hij vertrok geen spier van zijn gelaat en antwoordde slechts met zijn wat koele hoflijkheid:

— Ik wil u graag ten dienste zijn, madame, maar ik moet werkelijk op haast aandringen. Hier is de telefoon-gids.

De jonge vrouw bladerde haastig in het zware boek, vond al spoedig de vetgedrukte naam van Theodor Driscoll, de beroemde juwelier in de 20ste straat, sprak korte tijd op zachte, opgewonden toon in het toestel, legde de hoorn neer klapte blij als een kind in de handen en riep:

— Hij komt!

— Kent u hem persoonlijk, vroeg Harding, de steen voor alle veiligheid weer wegbergend.

— Driscoll? Neen. Ik heb alleen maar een paar malen een foto van hem gezien. Een echte beer, heel groot en met een baard als een...

— Een patriarch, madame! viel Harding haar behulpzaam bij.

— Ja juist. U wacht toch nog wel even? U gaat toch niet weg met die verrukkelijke steen?

— Als het niet te lang duurt! zei Harding, zijn horloge raadplegend. Hoewel uw gezelschap zeer vleidend en aangenaam voor mij is, ik heb grote haast.

Lang behoefde hij echter niet te wachten, want nog geen tien minuten later werd er op de deur geklopt en liet de étagekellner mijnheer Theodoor Driscoll binnen.

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES TEN TONELE VERSCHIJNT

Op de drempel stond een rijzig, breedgeschouderde man, gekleed in een grijze overjas, waaronder zijn grijs geruit, goedgesneden wandelcostuum uitkwam, in wie de jonge vrouw de grote juwelier onmiddellijk herkende van de foto's, die de geïllustreerde bladen nog niet lang geleden van hem gepubliceerd hadden, in verband met een brutale inbraak in de wereldbepaalde winkel.

Zijn baard was lang, maar goed verzorgd, hij had scherpe ogen achter de ronde glazen van zijn hoornen bril en hij had nog een volle haardos, ofschoon hij op zijn minst zestig jaar moest zijn.

Hij scheen echter enigszins ongeduldig te zijn, zag Harding geheel over het hoofd en zei tot Eleanor Parker met een kleine buiging:

— Mevrouw, het is anders mijn gewoonte niet mij persoonlijk te derangeren en dat nog wel op telefonische aanvragen. Wanneer uw naam niet zo bekend was en ik niet gaarne persoonlijk bereid was en ben, vrouwen van uw beroep en uw schoonheid bij te staan waar ik kan, dan zou ik mij niet zo gemakkelijk hebben laten overhalen.

— Is dat wel werkelijk de enige reden, mijnheer Driscoll? Kwam daar niet het verlangen bij kennis te maken met de Grote Orlof?

— Misschien, voor een gering deel, madame, antwoordde Driscoll op zijn brommende wijze en terwijl hij zijn handschoenen uittrok, gingen zijn zoekende ogen reeds in het rond, totdat zij met een vragende uitdrukking gevestigd bleven op Harding, die bescheiden in een hoekje was blijven staan.

— Wie is die heer? vroeg hij toen, enigszins wantrouwend.

— Dat is waar, ik had de heren eerst aan elkaar moeten voorstellen, verontschuldige Eleanor zich. Dit is Maximiliaan Harding, commissionair in juwelen, en dit is Theodoor Driscoll, de welbekende juwelier. Het moest me eigenlijk verwonderen, dat de heren elkaar nog niet kennen!

— Ik woon niet in New-York, mevrouw! zei Harding met een glimlach, en van uiterlijk ken ik mijnheer Driscoll natuurlijk uitstekend. Wie zou dat niet?

— Laten we terzake komen en ophouden met complimentjes, hernam de juwelier, ongeduldig zijn horloge raadplegend. Ik ben nu eenmaal hier, en ik wil u van dienst zijn, mevrouw.

Hij had zijn handschoenen in zijn zak weggeborgen en toen schoof Harding hem in een onderdanige houding zijn schitterende steen toe.

Driscoll had hem onmiddellijk tussen zijn brede, witte, met zwarte haren be-

groeide vingers en kon niet beletten dat zij trilden.

Met de vaardige handen van de kenner en de geoefende vakman begon hij de grote steen te onderzoeken, hanteerde de toetsnaald, bekeek door zijn vergrootglas met grote aandacht de facetten, het verloop der elkander rakende snijvlakken. Eindelijk legde hij de steen neer en begon zijn nat bezweet gelaat met zijn zakdoek droog te vegen, telkens opnieuw grommend:

— Een wonder! Het is dus waar wat ze altijd gezegd hebben en wat ik nooit heb willen geloven. Er is een duplicaat van de Grote Orlof, waarvan ze de Zuidster geslepen hebben! Maar de steen is echt, madame, zonder een spoor van twijfel.

Harding haalde alleen even de schouders op, maar de jonge vrouw riep luid uit:

— Verrukkelijk! En luister nu, mijnheer Driscoll; ik kan die steen voor honderdvijfentwintigduizend dollar van mijnheer Harding kopen.

— Honderdvijfentwintig? vroeg Driscoll verbluft, zich met een ruk naar Harding omwendend. Is dat ernst, mijnheer? Hoor eens hier, ik betaal u op slag en contant honderdvijftig duizend voor die steen.

Eleanor had een kreet geslaakt en riep verschrikt uit, de kleine hand met een dramatisch gebaar op haar boezem drukkend:

— Mijnheer! O, mijnheer Harding.

Harding scheen slechts een kort ogenblik te aarzelen, waarna hij met zijn hoffelijke glimlach zei:

— Stel u gerust, mevrouw, ik sla dat aanbod af! Men zal van Harding niet kunnen zeggen, dat hij een onbetrouwbaar koopman is.

— Wie is de gek, die genoeg neemt met dat bedrag? riep Driscoll.

— Ik mag de naam van mijn opdrachtgever niet noemen, mijnheer Driscoll,

antwoordde Harding. Het moet u genoeg zijn, dat het een Russische emigrant is, die zich van zijn juwelen gaat ontdoen. En wat de prijs betreft, ik erken dat deze laag is, maar men moet rekening houden met de omstandigheden.

— Maar die kunnen zich toch verbeteren, riep Driscoll op een toon van wanhoop, begerig naar de steen ziende. Over tien jaren kan die steen wel weer een half miljoen waard zijn.

— Mogelijk, maar zolang kan mijn opdrachtgever niet wachten, hernam Harding laconiek. Mevrouw, de Grote Orlof is van u!

Driscoll begon nijdig zijn etui weer in te pakken. Halverwege hield hij plotseling op en barstte uit:

— Honderd zestigduizend!

— Geeft u zich verder geen moeite, mijnheer Driscoll, viel Harding hem koeltjes in de rede. Laten we aannemen, dat ik er op sta, dit prachtig juweel door onze schoonste filmactrice te zien dragen!

Driscoll knorde nog wat, maar nu volstrekt niet meer tevreden. Zijn ogen dwaalden heen en weer van de steen, die weer op zijn zwartfluwelen lapje lag, naar het stralende gelaat van de gelukkige artieste.

Hij had nu zijn etui gesloten, liet het terugglijden in zijn binnenzak, knoopte zijn jas dicht, stond op en zei, naar zijn hoed grijpend, en heel wat minder vriendelijk dan toen hij begon:

— U kunt altijd bij mij terecht, madame, als u de steen wilt verkopen; ik ga tot honderd zeventig duizend. Ik voor mij zou wel eens onderzoek willen doen naar de herkomst van dat prachtstuk.

— Mijnheer Driscoll! riep Harding verontwaardigd uit.

— Zeg ik wat tegen u? vroeg de juwelier geprikkeld. Beschuldig ik u? Ik zeg alleen maar, dat die steen verwonderlijk goedkoop is. Nu, madame moet

het zelf weten. Ik zal zo vrij zijn, 'e-
zer dagen te laten beschikken!

Toen viel de deur hard achter de
vertoornde juwelier dicht, die nog een
allerlaatste blik had geworpen op de
wonderschone diamant, die hem daar
ontglipte. Niet zodra was de deur dicht,
of Eleanor wierp zich als een tijgerin
op haar pas verworven buit, jubelde,
lachte, sprong ermee door de kamer en
had moeite, woorden te vinden om haar
blijdschap te uiten.

— Wat zullen mijn collega's opkij-
ken, ik laat hem dadelijk monteren, ik
weet nog niet of het een hanger zal
worden, of dat ik hem in mijn diadeem
laat zetten; wat zullen zij ogen opzet-
ten! Mijnheer Harding, wanneer dispo-
neert u?

— Wanneer het slechts ging tussen
ons beiden, mevrouw, dan zou ik niet
aarzelen om te zeggen: «U hebt drie
maanden crediet», maar daarvan kan in
dit geval, helaas, geen sprake zijn. Mijn
opdrachtgever heeft zeer dringend en
zeer snel geld nodig. Om kort te gaan,
hij verwacht dat bedrag zeer spoedig en
liefst in contanten.

— Wat? Is een chèque niet voldoende?
riep Eleanor verschrikt uit. Maar
zo 'n groot bedrag bezit ik toch niet?
Waar zou ik dat zo plotseling vandaan
moeten halen?

— Wat dat betreft, madame, u bezit
dat bedrag hier in de kamer; u draagt
het zelf op uw persoon! zei Harding en
zijn blik dwaalde, terwijl hij weer glim-
lachte, over de ringen, de oorhangers en
de zeer schone armband, die Eleanor ten
toon spreidde; dat alles is bij elkaar
zeker wel honderdvijfentwintigduizend
dollar waard. Echter, ik loop liever geen
risico, en ik zou toch enige tijd behoe-
ven, om al die schone dingen te verko-
pen. En daarom zal ik graag genoegen
nemen met een chèque, mits die nog
vandaag geïnd kan worden.

— Desnoods binnen een uur! Mijn
bank is de Metropolitan, maar ze heb-
ben mij verteld, dat je zo 'n chèque

ook op iedere andere behoorlijke bank
kunt verzilveren.

— Dat is ook zo, madame! zei Har-
ding, die met moeite een spottend glim-
lachje bedwong. Schrijft u dan die chèque
maar uit, dan zal ik u mijn gespe-
cificeerde nota geven, waarop een keurige
beschrijving van de steen voorkomt.

Gedurende enige ogenblikken gled
twee vulpennen over twee vellen papier,
een bladzijde uit een chèqueboekje en
een keurige nota, voorzien van een fijn
gedrukt hoofd.

De beide pennen waren ongeveer te-
gelijk klaar, twee handen staken over,
en Eleanor Parker was de bezitster van
de Grote Orlof.

Zij bergde de prachtige steen onmid-
dellijk in haar stalen juwelenkistje,
sloot dit weg in een secretaire en her-
haalde voor de zoveelste maal haar
juichkreet.

— Dan heb ik nu nog maar één ding
te verzoeken, madame, en ik vertrouw
dat u dat verzoek zult begrijpen en in-
willigen. Mijn opdrachtgever heeft zeer
klemmende redenen de verkoop van zijn
steen althans vandaag nog geheim te
houden, daar het hem zeer groot nadeel
zou berokkenen, wanneer te spoedige
publicatie werd gegeven van de verkoop
van zijn zeldzame steen.

— Goed dan! Ik beloof u dat ik tot
zes uur mijn mond zal houden, al zal
het me zwaar genoeg vallen.

Harding had zijn hoed gepakt, hij
had de chèque zorgvuldig gelezen, even
zorgvuldig dichtgevouwen en in zijn
portefeuille gestoken.

Hij nam nu zijn tas weer ter hand,
boog diep en zei, reeds op de drempel
staande:

— Ik wens u geluk met de Grote Or-
lof, madame, en beveel mij bij voort-
during in uw gunsten aan.

Nog een buiging, toen viel de deur
achter hem dicht en Eleanor was alleen
met haar schat. Zij ging hem jubelend
opnieuw aan de dag brengen en bekij-
ken, vooral en hoofdzakelijk benieuwd

naar de indruk, die dit wonderbare juweel op de beminde collega's zou maken.

Het was nu twee uur; nog vier uur zou zij moeten zwijgen over haar buitenkansje, terwijl zij haakte naar het ogenblik, waarop zij haar geluk wereldkundig kon maken. Wat een reclame! Hoe verrukt zou haar persagent zijn! Dit was nu eens geen nagemaakt spoorwegongeluk, geen verzonnen overval door bandieten, geen gelogen verlies van een millioenendiadeem of iets dergelijks.

Om zich wat af te leiden, ging ze enige brieven schrijven en daarin werd natuurlijk de aankoop vermeld, maar dat was natuurlijk niet verboden, want die brieven zouden pas op zijn vroegst met de laatste bestelling diezelfde dag bezorgd worden.

Ze was juist met de laatste brief klaar, toen er weer op de deur geklopt werd en de étagekellner kwam vragen of er belet was voor mijnheer Ludar Carten van de « Filmworld ».

Heel even dacht Eleanor er aan, na verheugd te zijn opgesprongen, de verslaggever van dat zeer invloedrijke, gewichtige filmorgaan, dat tot dusverre nog maar heel weinig notitie van haar had genomen, weg te zenden.

Haar aarzeling duurde echter maar heel kort, want dra gaf zij de kellner bevel mijnheer Carter dadelijk bij haar te laten.

Enkele minuten later maakte een heer, met het uiterlijk van een ouderling, zijn intrede.

Hij was geheel in het zwart gekleed, had een stroef gezicht, waarin twee strenge, grijze ogen, u onderzoekend opnamen, afgemeten bewegingen, grote platte voeten, en een staande boord uit een reeds lang vergeten tijdperk.

Hij droeg een grote, eveneens zwarte tas onder de arm gekneld, die hij met grote liefde scheen te behandelen, boog voor de nieuwe ster en begon met wat krakende stem:

— Mevrouw, het is mij een eer en een voorrecht hier bij u binnen te treden. Men zal u reeds gezegd hebben, dat ik kom namens de « Filmworld ». Het zou ons zeer aangenaam zijn, persoonlijk uit uw mond enige bijzonderheden te vernemen omtrent uw verleden en de wijze waarop u tot het filmen bent gekomen.

Eleanor's hart begon snel te kloppen.

— Gaat u zitten, mijnheer Carter, noodde zij hem. Ik wil u graag alles vertellen. Er hebben al zoveel onzinnige praatjes over mij in de bladen gestaan. Ik ben blij, dat ik veel daarvan kan rechtzetten.

Plotseling viel haar in, dat zij een persagent bezat en zij viel zichzelf verschrikt in de rede met de uitroep:

— Dat is waar, ik heb eigenlijk een contract met een persagent, die alle berichten omtrent mij levert. Ik geloof, dat u eigenlijk bij hem moet aankloppen!

— Ik geloof het tegendeel, madame, antwoordde de verslaggever stijfjes. Het kan uw persagent slechts aangenaam zijn als ook de « Filmworld » enige aandacht aan u schenkt.

Onder het spreken gingen de ogen van de bezoeker langzaam en al tastend door het vertrek, waarin zij zich bevonden.

Waarschijnlijk wilde hij zich een goed beeld vormen van de omgeving, waarin de zoeven beroemd geworden filmster zich hier ophield.

Het laatst bleven zijn blikken gevestigd op het kleine schrijfbureau en de arme Eleanor begon te wiegelen op haar stoel, toen zij die blik volgde.

Het volgende ogenblik begon zij te praten; van haar verleden te verhalen, van haar vader, die schoenmaker was, en haar moeder, die nauwelijks met het huishoudgeld kon toekomen, totdat de man als een ouderling plotseling de hand ophief en rustig sprak:

— Een ogenblikje, madame, dit is het verhaal, dat bestemd is voor de on-

beduidende bladen. Ik ken het, en ik stel er geen belang in. Wij houden het dus maar liever bij de waarheid. Ons blad houdt niet van reclamezwendel, madame. Feiten, maar die moeten dan ook de moeite waard zijn.

Eleanor Parker hield het niet langer uit. De klok kon haar niet meer schelen! Het was pas half vier, maar het was ondragelijk. Ze snelde op haar schrijfbureau toe, opende het, nam er het juwelenkiste uit, maakte ook dit open en wierp de Grote Orlof voor de verblufte verslaggever neer, met de zegevierende uitroep:

— Alsjeblieft, hier is een feit! Of is het er soms geen? Zet u dat maar in uw blad, en liefst zo gauw mogelijk, u moogt hem fotograferen ook, mijn... Wacht, daar schiet het me juist te binnen; het heeft iets te maken met verlof... O, ik weet het al... Grote Orlof! Neem hem maar gerust in uw handen en bekijk hem. Ooit zoiets gezien?

Carter had de steen reeds ter hand genomen, draaide hem om en om, trad ermee naar het raam, bekeek hem nogmaals, en hij zag er niet langer uit als een ouderling, maar eigenlijk veel meer als een roofvogel, toen hij plotseling het hoofd ophief, de jonge vrouw scherp aankeek en vroeg:

— Begrijp ik u goed, hebt u die steen pas gekocht?

— Nog geen twee uur geleden!

— En mag ik naar de prijs vragen?

— Honderdvijfentwintigduizend dollar, juichte Eleanor bijna.

— In contanten?

— Met een chèque!

— Op naam?

— Aan toonder!

— Welke bank?

— De Metropolitan! Maar waarom...?

De bezoeker liet haar geen tijd tot

het voltooien van de zin, maar was reeds op de telefoon toegestapt.

Hij nam de hoorn van de haak en zei, na even gebladerd te hebben in de telefoongids:

— Centrale, wilt u mij verbinden Manhattan, Centrum 4007.

Hij wachtte ongeduldig en zijn grijze ogen hadden een geheel andere uitdrukking gekregen, maar dat zag Eleanor niet, want hij stond met zijn rug naar haar toe.

Toen klapte hij een paar malen op de haak, verzocht nogmaals verbinding aan de Centrale, legde met een grimmige glimlach het toestel uit de hand en zei, terwijl hij haastig naar de deur liep:

— Verontschuldig mij, het is 'n zaak van gewicht; ik kom aanstonds terug.

Eleanor was alzo zeer opgegaan in haar rol van aangebeden filmster, dat ze zeer verontwaardigd was over dit plotselinge, onbeleefde vertrek, en haar mooi gezichtje stond dan ook op storm, toen mijnheer Carter weer binnentrad en tamelijk laconiek zei:

— Ik kon hier geen verbinding krijgen met de Metropolitan, madame, want er is aan de telefoonleiding geknoeid. Ik heb dus beneden met de bank moeten telefoneren. Helaas, ik was meer dan een half uur te laat. Uw chèque is al uitbetaald.

— Te laat? hakkelde Eleanor. Hoezo te laat? Wat bedoelt u daarmee?

Eleanor had de diamant ter hand genomen, wierp hem een paar malen op en neer, zodat hij naar alle kanten stralen uitwierp en antwoordde toen:

— Ik bedoel ermede, madame, dat ge die honderdvijfentwintig duizend dollar in het water hebt gegooid. Deze steen is vals en nog geen honderd dollar waard.

HOOFDSTUK III.

ELEANOR PARKER AANVAARDT HULP

Het is moeilijk de indruk te beschrijven, die deze weinige woorden op de jonge filmster maakten.

Zij werd beurtelings rood en bleek, trachtte van haar stoel op te staan, viel er weer op neer, tastte met onzekere vingers naar een of andere steun en stamelde:

— Als u soms een grapje met mij denkt te kunnen maken, mijnheer...

— Helaas, madame, het is alles behalve een grapje, antwoordde de bezoeker ernstig. Wat hier op en neer danst op mijn handpalm, dat is een voortreffelijk nagemaakte diamant, geslepen in de vorm van de Grote Orlof.

— Maar dat is onmogelijk, Driscoll zelf is hier geweest en heeft de steen gekeurd, kreunde de ongelukkige Eleanor.

— Dan moet dat een nagemaakte Driscoll zijn geweest. Het is niet eens zo moeilijk voor een goed acteur, die ongeveer zijn lengte heeft, zijn karakteristieke kop na te bootsen. Kende u hem?

— Alleen van de foto's! Maar ikzelf had hem opgebeld! jammerde de filmster.

— Dat dacht gij alleen maar te doen madame! U hebt in het geheel niet met de Centrale gesproken. De kabel daarheen is afgebroken en vervangen door

een zijtak, die wel ergens in een zolderkamertje of op het dak zal eindigen. Daar heeft de gewaande Driscoll uw verzoek opgevangen, en er op geantwoord. En nu verzoek ik u, om snel en zonder veel omwegen te zeggen, wat er eigenlijk gebeurd is, madame.

— Om het in de « Filmworld » te zetten? vroeg Eleanor bevend.

— Ik wil het weten, om op de dief jacht te kunnen maken!

— Wat? Bent u dan een detective?

— Min of meer! Iedere goede journalist moet iets van de speurder in zich hebben. Ik ben trouwens, nog wel wat meer ook. En deel me nu mede, hoe het zich heeft voorgedaan.

Eleanor scheen nog een ogenblik te aarzelen, geheel in de war, ten uiterste ontdaan door deze plotselinge onthulling, waaraan ze nog niet geloven kon, niet geloven wilde.

En toen begon ze, telkens afbrekend, omdat de zenuwen haar het voortgaan onmogelijk maakten, het verhaal te doen van haar wedervaren.

Carter luisterde met grote aandacht, zonder haar ook maar een enkele maal in de rede te vallen, en toen zij eindelijk zweeg, zei hij schouderophalend:

— Het is zo duidelijk als iets. Een zeer slim bedacht en voortreffelijk uitgevoerd complot. Neem uw telefoon

maar op en tracht in verbinding te komen met de Centrale, dan zult u bemerken dat het onmogelijk is. Hebt u geen enkele keer willen telefoneren, voordat Harding kwam opdagen, met zijn bazarprul?

— Vanochtend heb ik zeker wel drie adressen opgebeld en dat ging zeer goed. Maar nu herinner ik mij, dat toen ik om een uur of half mijn persagent wilde opbellen, ik geen gehoor kon krijgen.

Het bleef een ogenblik stil en toen vervolgde Eleanor op aarzelende toon:

— Maar moet ik dan de politie niet in de arm nemen?

— Dat kunt u natuurlijk doen, maar op haar stilzwijgendheid zou ik niet al te zeer bouwen. Hier zit een soort politiemans voor u, die u met genoeg zal helpen en die overtuigd is, op zijn minst evenveel te kunnen uitrichten als de officiele heren en geuniformde politiemannen. Komaan, madame, laat ik van mijn kant volmaakt openhartig zijn, want dat komt mij het beste voor, en ik meen bijna zeker te weten, dat mijn geheim bij u in veilige handen zal zijn. Ik kwam hier onder een voorwendsel. Ik heet volstrekt niet Carter. Ik schrijf ook niet in de « Filmworld ». Ik ben John Raffles, en ik ben hier gekomen, aangelokt door de faam, die verbonden is aan de werkelijk zeer fraaie juwelen, die u daar draagt.

Dat was bijna te veel voor de beklaagdenwaardige kunstenaar.

Zij begon over haar gehele lichaam te trillen en haar stem was nauwelijks verstaanbaar, toen zij er met moeite uitbracht:

— Dat klinkt... alsof ik droom! John Raffles, de geduchte avonturier, hier in mijn boudoir.

— Het wil mij als reclame niet zo verwerpelijk voorkomen, madame, zei Raffles met datzelfde raadselachtige glimlachje.

— Persoonlijk heb ik dus zeker van u te vrezen?

— Niet in het minst, madame. Het is niet mijn gewoonte vrouwen lichamelijk leed te doen!

— En u ziet nu ook af van mijn juwelen?

— Tenminste, voorlopig. Kijk eens, het is wel wat bezwaarlijk een dame bij te staan bij het terugvinden van haar geld, een niet onaanzienlijk fortuin, en dan terzelfdertijd haar juwelen te roven, die niet eens zo heel veel minder waard zullen zijn.

Eleanor keek Raffles stom verbaasd aan, slaakte een diepe zucht van verlichting en zei:

— Gelukkig!

— Ik weet wel, dat ik thans het zekere voor het onzekere laat schieten, maar u moet bedenken, dat er aan mijn beroep ook iets sportiefs zit. Men heeft wel eens van mij geschreven, ik moet zeggen tot mijn leedwezen, dat ik de beroving van mijn medemensens uitsluitend als sport beoefen. Ik moet zeggen dat het niet zo is. Het enige wat ik van u wil weten is, of u mijn hulp zoudt willen aanvaarden. Misschien denkt u, dat ik een vrij hoge dunk van mijzelf heb, maar ik verzeker u op mijn woord, dat ik over middelen beschik, waarvan de politie zelfs nooit gehoord heeft. Om maar een kleinigheid te noemen, gelooft u dat Raffles er in werkelijkheid uit-ziet als mijnheer Carter, die u hier voor u ziet.

— Dat is waar, ik heb mij hem heel anders voorgesteld, bekende Eleanor, Raffles met een mengeling van angst en kinderlijke bewondering aanstarend.

— Welnu, die vermommingen past een gewone detective slechts zeer zelden toe. Ik heb echter nog meer pijlen op mijn boog. Maar ook dat is iets, waarin u geen belang zult stellen. Neemt u in beginsel mijn hulp aan?

— Dat doe ik! riep de filmster uit. Maar wat zijn uw voorwaarden?

— Die kunnen uiteraard niet zo laag zijn, madame! antwoordde Raffles glimlachend. Want ik zal mijn leven op het spel moeten zetten, denk ik. Zoudt u tevreden zijn, als ik u de helft van het bedrag terugbracht?

— De helft, herhaalde Eleanor verschrikt, dat is wel heel veel.

— Het is aanzienlijk veel minder dan mij de juwelen daar aan uw hals en aan uw armen zouden hebben opgebracht, hernam Raffles laconiek.

Eleanor scheen nog een kort ogenblik in beraad te staan, en zei toen plotse-ling, maar zonder Raffles aan te zien:

— Top! Toegestemd!

— Daar valt mij iets in. Zoudt u er iets op tegen hebben mij nu dadelijk maar mijnheer Driscoll te vergezellen met die steen en hem in mijn tegenwoordigheid naar de echtheid ervan te vragen?

— Ik neem het onmiddellijk aan, zei Eleanor opspringend. Ik zal de steen inwikkelen. Ik zal mijn auto laten voor- komen...

— Niet nodig, madame, ik heb mijn eigen wagen, zei Raffles kortaf. En laten wij ons haasten, want ik moet onmiddellijk aan de slag gaan.

— Louter uit belangstelling voor mij? vroeg Eleanor, Raffles met een guitig lachje van terzijde aanzierende.

— Laten wij zeggen: deels ook uit belangstelling voor het geld, madame. Ik kan u zeggen, dat het mij stuit, als een man achter het net vist. Ik heb die positie altijd zeer weinig benijdenswaard geacht. Ik althans heb mij in die lachwekkende toestand nimmer kunnen schikken. Ik hoopte dit hotel te verlaten met mijn zakken vol kostelijke sieraden; ik bemerk, dat een ander mij voor is geweest, en voor een groot bedrag heeft gestolen, en ik weiger eenvoudig mede te werken tot een aderlating, die

zelfs voor u wel wat te kras zou zijn.

De jonge vrouw zuchtte heel eventjes, want eigenlijk had ze heel iets anders willen horen.

Zonderling, dat het denkbeeld, dat deze stijve, in het zwart geklede man gekomen was om haar te beroven, haar in het geheel niet verontrustte.

Ze had zich het bevallige hoedje over de haren getrokken en Raffles hielp haar bij het aantrekken van haar ruime mantel.

Zij wikkelde de Grote Orlof, of wat daar althans voor door moest gaan, in het vloepapier, deed het pakje in haar tas, sloot die en zei opgewekt:

— Ik ben gereed om u te volgen, waarheen u maar gaan wilt, John Raffles.

De deur ging dicht. In de brede gang was geen levende ziel te bespeuren. En misschien kwam Eleanor Parker voor het eerst wel tot het inzicht, dat het heel eenzaam kon zijn in een groot hotel met twaalfhonderd kamers, voor de jonge vrouw, die steeds met een fortuin aan juwelen placht rond te lopen.

De lift viel als het ware met hen naar beneden, en stopte slechts, toen zij de vestibule bereikt hadden.

Voor de deur, een tiental meters daarvan verwijderd, stond inderdaad een grote, blijkbaar zeer snelle wagen, waarvan Raffles het voorste portier openhield.

De jonge vrouw stapte in, Raffles nam naast haar achter het stuurwiel plaats en pas toen zij reden en Eleanor toevallig een blik achter zich wierp zag zij daar, tot haar schrik en verwondering, een tweede man zeer rustig zitten, die het uiterlijk had van een electricien, jong nog, met een overall aan, een pet op en een tas gereedschappen bij zich.

— Mijn assistent, verklaarde Raffles kortaf, vóór de auto stilhield voor de welbekende zaak van mijnheer Driscoll, de juwelier.

Vijf minuten later wist Eleanor alles wat zij op dat ogenblik weten wilde, er bestond geen duplicaat van de Grote Orlof, en de diamant, die zij toonde,

was er geen, maar een zeer kunstige namaak, en misschien honderdvijfentwintig dollar waard.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

— Geslaagd? was het eerste wat Charles Brand aan Raffles vroeg, toen zij alleen in de auto zaten, nadat Raffles de jonge vrouw weer naar haar hotel had teruggebracht.

— Volkomen gefaald! antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Het verwondert me, dat je dat niet aanstonds begrepen hebt.

— Was ze dan niet alleen? vroeg Brand verrast.

— Volkomen alleen en het zou mij ook niet de minste moeite hebben gekost, de jongedame te ontlasten van haar overtollige pronkstukken, als ik niet ontdekt had, dat ze reeds 't slachtoffer was geworden van een tweetal slimme duivels!

En Raffles vertelde in enkele woorden wat er was voorgevallen, wat hij had ontdekt en dat hij op onderzoek naar de daders uittrok.

Brand sloeg Raffles een ogenblik aandachtig gade, zoals hij daar met vaste hand de wagen door het drukke verkeer leidde en toen zei hij:

— Heb je al iemand in je gedachten?

— Dat is zo, Charles! Je moet je dat

proces van een jaar geleden herinneren, dat te New-York heeft plaats gevonden, en waarbij een zekere John Cavendish als mededader terecht stond. De man werd trouwens wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken. Nu, die John Cavendish was acteur. Driscoll is opvallend groot en dat is Cavendish ook. Hij werd geroemd om zijn verbluffende grimeerkunst. Op het toneel is de man naderhand nooit meer teruggezien, maar ik weet dat hij wel aan sommige films heeft meegeedaan. En nu kan het natuurlijk toeval zijn, maar die Cavendish was nauw bevriend, zoals uit het getuigenverhoor bleek, met een Belg, een zekere Herman Spaek, die in Antwerpen geboren is en als een zeer kundig diamantslijper bekend stond, maar die zijn beroep eraan gegeven heeft en sedert vijf jaren hier in Amerika vertoeft.

— Het zou inderdaad mogelijk zijn, Edward, dat die twee schurken de hand in het spel hebben gehad. Maar hoe kunnen we dat ontdekken?

— Heel eenvoudig! Door het te gaan onderzoeken! Natuurlijk niet in de kleding, die wij nu dragen, maar in een meer toepasselijk gewaad, dat minder

opzien zal baren, in de kringen, waar wij ons nu zullen gaan bewegen!

De auto was intussen in snelle vaart verder gereden, steeds meer Oostwaarts, over een der reusachtige bruggen, die de Hudson rivier overspannen en Manhattan verbinden met de uitgestrekte wijk, die Bronx wordt geheten.

Hier gekomen, volgde de auto een noordelijke richting, reed langs de brede weg, die de Dierentuin scheidt van de Bronxrivier, en bereikte tenslotte Bostonroad, die enige kilometers lang is, en die een der verbindingswegen vormt met de voorsteden.

Indien men die weg geheel ten einde reed, zou men tenslotte de kust van de Atlantische Oceaan bereiken.

Rechts van de weg bevonden zich afzonderlijk staande, niet zeer grote villa's, voor het merendeel bewoond door zakenlieden, die iedere ochtend, voor zover er nog zaken te doen vielen, met de auto naar de city gingen.

Ook het door Raffles gehuurde, kleine buitenhuis bezat een garage, en het was daar dat de reusachtige Henderson, de onverstoorbare chauffeur hen begroette, er geen geheim van makend, dat hij enigszins ongerust was geweest, want hij had Raffles reeds veel eerder terug verwacht.

Gelijk te verwachten was, hield de reus zich onledig met het oppoetsen van de tweede wagen, vrij wat kleiner dan die, welke Raffles nu gebruikt had, maar zeker even snel.

Het nikkel kon hem nooit genoeg glimmen, de motor kon nooit voldoende gesmeerd en nagezien zijn.

Hij had er niet het flauwste idee van wat Raffles die ochtend had willen doen, maar hij begreep instinctmatig, dat er gevaar had gedreigd en hij zei tot Brand die de auto in de garage zette:

— Het is veel later geworden dan de afspraak was, mijnheer Brand.

— Onvoorziene omstandigheden, James, antwoordde Brand, zich van zijn overjas ondoende. Is er iets te eten?

— Ik zal maar opnieuw aan de gang gaan, mijnheer Brand, want men kan niet verlangen, dat een warme lunch enige uren lang goed blijft.

Na de maaltijd zette Raffles en Brand zich aanstonds aan de arbeid.

Zij besteedden ruim een uur aan een deugdelijke vermomming, zonder dat er een enkel woord werd gesproken in de ruime, door gordijnen gesloten en met kunstlicht verlichte slaapkamers.

Maar toen zij klaar waren en zich zelve in de spiegel zagen als een paar van die verdachte heerschappen, die ondanks hun kleren onmiddellijk de gangster verraden, begon Brand:

— Dat is nu alles goed en wel, maar wat zal ons aanknopingspunt zijn?

— Dit! antwoordde Raffles, de hand in de zak stekend en Brand deinsde met een kreet terug, want op de vlakke handpalm van Raffles glinsterde de Grote Orlof!

— Je hoeft niet zo te schrikken! ging Raffles glimlachend voort, zij weet er natuurlijk alles van! Ik heb haar het lor in bruikleen gevraagd, omdat ik kans meende te zien het te gebruiken als een soort aanknopingspunt.

— Ik kan werkelijk niet inzien...

— Het is toch vrij duidelijk, Charles. De onderwereld is verdeeld in van elkander scherp afgescheiden, coterietjes, als ik me zo mag uitdrukken. De roofmoordenaars hokken bijeen, zoals de kinderdieven het doen en de ladelichters en de bankrovers! Zij vormen afzonderlijke clans, waarin slechts bij uitzondering een boef van een andere groep wordt opgenomen, ofschoon zij gezamenlijk wel degelijk deel kunnen uitmaken van een en dezelfde gang. Maar daarbuiten verenigen de specialisten zich meestal, en dat is volstrekt niet zo verwonderlijk, want een slager zal het ook wel niet in zijn hoofd krijgen, lid te worden van een broederschap van notarissen. Hij zou niet met zulk een mens kunnen praten, niet zo prettig als met een andere slager.

— Waar draait dit op uit?

— Op het volgende! Je kunt er gerust heel wat onder verdedden, dat het bericht van de geslaagde diefstal reeds nu bekend is onder de heren langvingers en meer speciaal bij de heren diamantdieven. Terloops wil ik je vragen of het je bekend is, dat zij een afzonderlijke societeit hebben?

— Neen, daar wist ik niets van! antwoordde Brand verbluft. Is het iets als de diamantbeurs in Amsterdam.

— Ja, maar dan in het onwettige getransponeerd. Want onder gezellige kout en een borrel verhandelen de heren societeitsleden hier uitsluitend gestolen goed! Ik zal je wel niet behoeven te zeggen, dat de politie nooit bij die transactie wordt uitgenodigd. Daar de meeste misdadigers buitengewoon ijdel zijn, kun je er van op aan, dat die twee handige schelmen reeds op hun heldendaad gebluft hebben. Verschijn ik nu met dat fraaie, nagemaakte ding in hun midden, dan kun je ervan overtuigd zijn, dat de verrassing de kerels op hetzelfde ogenblik als de ware daders zal doen verdraden!

— Maar dan kunnen wij evengoed naar de dierentuin wandelen, die hier geen kwartier vandaan is en daar verlof vragen om eigenhandig de leeuwen te voeren. Vijf minuten nadat je die steen zult hebben vertoond, zul je niet meer tot de levenden behoren!

— Het zal zo 'n vaart niet lopen, Charles. Het is van algemene bekendheid, dat de juwelendief meestal een vrij zachtzinnig mens is, en niet zo heel spoedig overgaat tot geweldmiddelen. Bij hen komt het meer op slimheid aan, en daarmee hoop ik hen ook te bestrijden. En wij zien er zodanig uit, dat ze ons allereerst voor collega's zullen aanzien, welnu, de wolven in het bos verscheuren elkander niet, behalve wanneer de honger hen daartoe drijft. En laten wij nu maar heengaan, want de weg is lang, en wij dienen het liefst bij

dag het terrein van onze operaties te verkennen!

— Waar is ergens die societeit?

— Indien ik het mij nog goed herinner, bevindt zich die eigenaardige societeit in de vijftiennegentigste straat, geheel aan het einde en dicht bij de oever van Hell Gate, dat is een soort meer, bijna een kleine zee, dat door die andere zee van huizen geheel wordt omsloten, en in het midden waarvan het Wards eiland ligt. Men vindt er dokken rondom, herstelplaatsen van schepen, douanekantoren en misdadigershollen! De meeste straten van de 85ste tot de 125ste lopen tot aan het water door, tenminste wat de westzijde betreft, zodat men daar geen kade, maar wel een groot aantal steigers aantreft. Nu, het is aan het einde van de 95ste straat, dus vlak bij het water, dat zich het huis bevindt, waarin de heren langvingers plegen bijeen te komen.

— En heeft iedereen daar maar toegang?

— Natuurlijk niet. Maar ik ben ervan overtuigd, dat deze steen een introductie is, door geen andere te overtreffen.

— Als ze dan maar niet beantwoord wordt met de introductie van een revolverkogel! zei Brand, die allesbehalve ingenomen scheen te zijn met het plan. Je zult zeker wel goed vinden, dat ik mij wapen?

— Daar zal ik zelfs op aandringen, zei Raffles, want men kan toch nooit weten. Klaar?

— Gaat Henderson met ons mee?

— Waartoe zou dat nodig zijn? Het betreft hier slechts een voorlopig onderzoek en daarbij kunnen wij zijn diensten ontberen. Eerst moet ik weten wie dat geld in handen heeft, en pas daarna kan ik mijn plan opmaken.

Raffles stond al in de kleine voortuin.

Brand echter wist nog even te ontspinnen naar de garage en zei op haastige en zachte toon tot Henderson, die verbluft naar zijn geheel veranderd gezicht keek:

— We gaan naar de diamantdieven-sociëteit in de 95ste straat, vlak bij het water van Hell Gate! Het kan er spannen. Ga maar eens een kijkje nemen, als we tegen dat de duisternis valt, nog niet terug zijn!

Henderson had wel een opmerking willen maken, maar hij kreeg er de tijd niet voor, want reeds had Brand zich bij Raffles gevoegd, die een sigaret opstak in de schaduw van een tamarinde, die naast het tuinhek stond.

Ze liepen tien minuten zwijgend naast elkander, totdat Raffles bij een der ingangen van de dierentuin een taxi aanriep.

De chauffeur keek wel wat zuur, toen hij in opdracht kreeg naar de 95ste straat te rijden, tot op de hoek van First Avenue, maar hij sprak toch niet tegen, want hij had zijn twee klanten eens goed opgenomen, en hun uiterlijk scheen hem een goede fooi te voorspellen; ze hadden volmaakt het uiterlijk van twee succesvolle gangsters en deze lieden, die hun geld zo gemakkelijk verdienen, plegen het ook zeer vlot weer uit te geven.

De rit duurde bijna vijf kwartier, en toen de twee mannen waren uitgestapt en de chauffeur hadden weggezonden, vroeg Brand verbaasd:

— Is dit de plek om er een boevensociëteit te huisvesten? First Avenue is immers een van de deftigste straten van heel New York?

— Ongetwijfeld, Charles, maar het is duidelijk, dat je nog steeds geen juist inzicht hebt in wat men hier de onderwereld noemt. Indien je vermoed had een oud, bouwvallig huis te vinden, waar het geboefte in een vochtige, donkere kelder bijeen kwam, dan vergis je je. Vlak voor de neus van de politie, die met een lodderoog toeschouwt, verenigen de heren zich in dikwijls zeer weelderig ingerichte sociëteitsgebouwen. Maar je zult je aanstonds zelf kunnen overtuigen. Laat eens zien, het is nu over vijven, de heren zullen daar hun

aperitif misschien gaan gebruiken, en in ieder geval moesten wij daar maar eens een kijkje gaan nemen.

De First Avenue, evenals de Fifth Avenue, de beroemde Straat der Rijken, is op die plek de eerste straat, te rekenen van de oever van het grote water, zodat zij geen vijf minuten behoeven te lopen, alvorens de hoek te bereiken, waar inderdaad slechts een zeer smalle weg huis en water van elkander scheidde.

Tot zijn verwondering zag Brand een groot en fraai huis, dat een zekere deftigheid ten toon spreidde en hij geloofde nog steeds dat Raffles zich moest hebben vergist, toen deze de brede voordeur, die open stond, binnentrad en rondkeek in de ruime vestibule.

Even vóór de draaideur, die als tochtdeur dienst deed, hing een groot marmeren bord, waarop met koperen letters de namen te lezen waren van de verschillende firma's, die hier hun kantoren hadden.

En tot zijn niet geringe verwondering las Brand:

— Eerste New-Yorkse Diamantbeurs Ltd, gelijkvloers, rechts.

Hij keek Raffles vragend aan, naar de marmeren plaat wijzend, maar hij kreeg slechts een glimlach tot antwoord, zodat hij fluisterend vroeg:

— Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat in dit deftige gebouw handel wordt gedreven in gestolen diamanten?

— Je zult je er spoedig genoeg van kunnen overtuigen, Charles. Het zal wel niet openlijk gebeuren, maar het gebeurt.

— De draaideur schoof hen verder de vestibule in, en daar troffen zij een portier aan, van top tot teen in groen laken gestoken, versierd met zilveren tressen en brandebourgs, en die van ruim zes voet hoogte op hen neerzag.

— Waarheen, heren? vroeg hij.

Raffles noemde de naam en de man vroeg het tweetal wantrouwend opnemend:

— Dan hebt u toch zeker wel een introductie? Men gaat er maar niet zo binnen, als in een kroeg!

Een ogenblik meende Brand, dat Raffles reeds nu de diamant zou tonen, maar daarin vergiste hij zich toch, want Raffles zei rustig:

— Ik heb een afspraak met mijnheer Herman Spaek.

— Uw naam? vroeg de portier, nog altijd achterdochtig.

— Als ons bezoek dan moet worden aangekondigd, zeg dan maar dat... de Grote Orlof hem graag een ogenblik zou willen spreken.

Het is niet zeker en ook nooit uitgemakt of de portier ooit die naam had gehoord, maar het staat vast, dat hij zijn kleine loge binnenging, de telefoon ter hand nam, even daarin sprak, weer naar buiten trad en toen zei, de twee bezoekers strak aanzierende:

— Mijnheer Spaek is tot uw dienst. U weet de weg zeker niet? Hier, deze brede zijgang in. Even vóór de laatste deur is een trapje naar boven, die gaat u op, u volgt de gang, en dan is het een deur links, waarop de firmanaam geschilderd staat. Een chasseur zal u dan wel verder de weg wijzen.

Raffles knikte zwijsend en de twee mannen liepen de aangeduide gang in; ze vonden het trapje, beklommen het en kwamen in een tweede gang. Door twee ramen, die uitzicht boden op het water, drong het daglicht nog altijd overvloedig binnen, ofschoon de zon reeds laag aan de hemel stond. Brand kon niet nalaten te fluisteren:

— Ik weet zeker, dat wij nu in het hol van de leeuw zijn, maar het is tenminste geen donker hol.

HOOFDSTUK V

DE DRUKPERS

De gang was vrij lang. Terwijl zij voortliepen, zagen de twee mannen aan het andere einde onverwacht hun eigen beeltenis opdagen.

— Een spiegel! zei Brand verbaasd en zonder dat hij het zelf wist, fluisterend. En wat is die zonderling opgehangen!

— Niet zo bijzonder zonderling, alleen maar in een hoek van vijfenveertig graden, antwoordde Raffles. Het is duidelijk, dat men onze nadering reeds bespied heeft van een plek uit, die wij van hier niet kunnen zien.

Brand wierp Raffles een ongeruste blik toe; het allerliefst had hij rechtsomkeer gemaakt.

Huizen, waarin men de bezoekers met behulp van schuingeplaatste spiegels en zelf ongezien, bespieden kon, stonden hem weinig aan.

Een enkele blik echter op het strakke, ernstige gezicht van Raffles was voldoende om hem te doen inzien, dat iedere poging nutteloos zou zijn om Raffles van zijn gevaarlijk plan af te brengen.

De twee mannen hadden de deur bereikt, waarop de naam « New Yorkse Diamantbeurs » geschilderd stond.

Raffles klopte op de deur en draaide tegelijkertijd de knop om, maar zonder resultaat, want de deur bleek gesloten te zijn.

— Charles, ik had geen ogenblik verwacht de aanduiding « binnen zonder kloppen » aan te treffen. Maar ik hoor al iemand. Blijf nu in je rol, wat ik je bidden mag.

De schreden daar aan de andere zijde van de deur hielden op en even bleef het stil.

Raffles en Brand hadden het stellige gevoel, dat zij opnieuw nauwkeurig werden opgenomen, ofschoon zij zich niet konden voorstellen hoe dit op die plek, voor de gesloten deur, mogelijk was.

Misschien bevond zich ergens in een muur, goed verborgen, een kleine opening.

Er verbleven een tiental seconden, toen werd de deur geopend en zagen zij een grote, zwaargebouwde kerel, met het uiterlijk van een voormalig beroepsbokser en een verre van geruststellende tronie.

De reus, die de deurknop nog altijd in de hand hield, monsterde de twee bezoekers nog eens nauwkeurig en vroeg toen, niet bepaald vriendelijk:

— Wie bent u en wat zoekt u hier?

— Maar, dat moet de portier toch al hebben meegedeeld, zei Raffles op zijn beminnelijkste toon. Ik wil met mijnheer Spaek spreken.

— Lid van de Beurs? vroeg de dorpelwachter nors.

— Neen. Ik heb als introductie een naam genoemd, die mijnheer Spaek bekend moet zijn. Komaan, hij zal me toch wel willen ontvangen, mij en mijn kameraad. Een paar jongens van Broadway stuurt men zo maar niet weg.

De grote kerel, had zijn mond met gele, verbrokkelde tanden reeds weer geopend om iets te zeggen, toen plotseeling een schel gerinkel van een elektrische bel klonk.

— Wacht maar even! zei hij grof.

Hij deed de deur dicht, liep naar de tegenovergestelde wand en drukte zijn oor tegen de monding van wat een gewone, ouderwetse spreekbuis scheen te zijn. Daar luisterde hij even, bromde toen iets onverstaanbaars en zei tot de twee bezoekers:

— Mijnheer Spaek wil u wel ontvangen, maar slechts een van u beiden.

— Dat is in orde.

Raffles trad op Brand toe en wisselde zacht enige woorden met hem. Toen wendde hij zich weer tot de geweldenaar en zei vriendelijk:

— Ik volg u, mijnheer!

Toen ging hij de man achterna, Brand achterlatend in een toestand van grote onrust.

De voorkamer bleek in verbinding te staan met een veel groter vertrek, dat licht kreeg door twee grote vensters, uitzijnde op een niet al te duistere binnenplaats, die met heesters en bloemen was opgevrolijkt.

Men kon deze zaal inderdaad voor een vergaderlokaal houden, van een vereniging, die over een behoorlijke kas beschikte, want er stonden dure moderne

meubelen en er lag een dik, kostbaar kleed op de vloer.

Niemand bevond zich in die grote kamer, maar Raffles wist aanstonds met zekerheid, dat nog slechts weinige tellen geleden, mensen zich daar hadden opgehouden, want zijn reukzenuwen werden vrij duidelijk geprikkeld door de lucht van zwaar gesausde sigaretten.

Zijn gids hield zich hier geen enkel ogenblik op, maar stak het grote vertrek in zijn volle lengte over, opende een deur bij het linkerraam, kwam in een gang, volgde die tot een trap, waarvan Raffles volgens een vaste gewoonte de treden telde, zodat hij onderaan die trap begreep, zich nu onder de grond te bevinden en deed nog enige stappen in een slecht verlichte, maar met marmere platen beklede gang.

Raffles keek, met een vage glimlach om de lippen, naar de deur, waarop de man nu klopte, op een waarschijnlijk vooraf afgesproken wijze.

Ofschoon de deur met bruine verf bestreken was, zag zijn geoeffend oog onmiddellijk, dat die deur niet van hout, maar van metaal was gemaakt. De slagen van de zware, harde vuist klonken er dreunend en dof op.

Neen, het moest erkend worden, het had bitter weinig van een diamantbeurs, volgens de gangbare opvattingen althans.

Er klonk een metaalachtig gerammel, toen ging de deur open en nu verscheen er een werkelijke chasseur, een jongen, die er uitzag als een kikvors, net zo groen, en met net zulke uitpuilende ogen.

Raffles en de grote kerel gingen hem voorbij en toen stonden zij in een fraai gemeubelde kamer met elektrische lampen verlicht, daar het voltrekt geen ramen had, een bewijs te meer, dat zij zich hier onder de grond moesten bevinden.

De kamer was ingericht als een werkvertrek, uiterst modern, met veel staal en glas, kurk-linoleum en indirecte verlichting.

In het midden stond het grote schrijfbureau en daaraan zat een man met een gladgeschoren gezicht en scherpe, koele ogen, die Raffles onmiddellijk met grote aandacht monsterde.

Hij had een zware sigaar in de mondhoek, die hij er ook onder het spreken niet uitnam.

Nu leunde hij achterover in zijn stoel en zei tot de zwaargebouwde kerel:

— Verdwijf jij maar, Harry! Ik kan het nu wel alleen af met deze heer. Houd je aan de instructies.

De man bromde iets onverstaanbaars, wierp nog een duistere blik op Raffles, en verliet toen het vertrek, tegelijk met de felgroene knaap, niet door de gangdeur, maar door een tweede, schuin achter het bureau in een hoek van de kamer.

De man achter dat bureau had zijn vingertoppen tegen elkaar gedrukt, leunde tegen zijn hoge stoelrug en staarde de bezoeker met halfdicht geknepen ogen aan, terwijl er kleine wolkjes uit de sigaar in zijn mondhoek opkrinkelden.

— Ik heb immers het voorrecht met mijnheer Spaek in persoon te spreken, vroeg Raffles vriendelijk, rondziende naar een stoel, en er toen zelf maar een naar zich toetrekking.

— Die ben ik! antwoordde de ander, zonder van houding te veranderen. Ik weet echter niet zeker of het wel altijd een voorrecht is mij te leren kennen. U hebt zich op een zeer zonderlinge wijze aangekondigd, waarde heer, tenminste, wanneer mij uw wachtwoord nauwkeurig is overgebracht.

— Ik was zo vrij, de Grote Orlof te gebruiken als bemiddelaar, mijnheer Spaek. En om u te doen zien, dat ik

niet gekscheer, hier is onze wederzijdse vriend!

Raffles had haastig de nagemaakte diamant uit het papier gewikkeld en legde de steen op de rand van het met een dikke glasplaat overdekte bureau, waar hij nu schitterde in het gelijkmatige, zachte indirecte licht van de lampen.

Wie of wat mijnheer Spaek ook mocht zijn, hij was een man met stalen zenuwen, geen spier bewoog zich op zijn gelaat, terwijl hij met opgetrokken wenkbrauwen eerst naar de steen en toen naar Raffles keek.

Toen vroeg hij kalm:

— Wat heeft dat te betekenen?

— Komaan, mijn waarde heer Spaek, laten wij, ik bid u, niet al te veel tijd verliezen met nutteloze praatjes. U weet zeer goed wat het te betekenen heeft. Ik weet dat New York enige zeer kundige falsarissen heeft, die heel aardig een diamantje kunnen namaken, maar het bezit maar één vakman, in staat om een steen als de Grote Orlof op zulk een bedriegelijke en waarlijk meesterlijke wijze na te bootsen. De naam van die man is Spaek. En hij is er de man niet naar de zaak verder aan anderen over te laten. Zulk een namaakdiamant te verkopen aan domme, zeer rijke, maar onkundige filmsterren.

— Dat is een zeer vreemde reden voor een bezoek, zei Spaek. Ik zeg u, dat ik met die zaak niets te maken heb en niet weet wat u bedoelt. Kunt u enig bewijs aanvoeren, dat ik die diamant daar gemaakt heb, en verder, dat ik hem aan een filmster heb verkocht?

Raffles was rustig van zijn stoel opgestaan en liep naar een kleine tafel, van zware poten voorzien, op een paar meters afstand van het schrijfbureau en waarop een klein, ouderwets handpersje stond. Een van die persen, die men zelfs in zeer moderne zaken nog wel eens gebruikt voor het maken van fijn drukwerk.

Hij klapte de machine open, wierp een haastige blik op de stalen stempel, nog nat van drukinkt, keek de ander strak aan en zei, weer naar zijn stoel terugkerend.

— Ik kan uitstekend spiegelschrift lezen, mijnheer Spaek. Men kan nu eenmaal niet aan alles denken, anders hadt gij denkkelijk dit stempel wel uit de machine genomen. Daar staat de naam Max Harding op. Onder die naam hebt u u laten aandienen bij Eleanor Parker. Ik heb uw visitekaartje op haar tafel zien liggen.

Raffles was weer gaan zitten.

Enige tijd keek Spaek hem zwijgend aan, thans met een uitdrukking in zijn ogen, die menig moedig man op zijn hoede had doen zijn.

Eindelijk begon hij langzaam, zonder van houding te veranderen:

— Misschien hebt u wel gelijk. Hoe dit zij, sommige mededelingen kunnen degenen, die ze overbrengt, het leven kosten.

HOOFDSTUK VI.

HET WATER

Raffles bleef de man, die deze veelzeggende woorden gesproken had, glimlachend aanzien, zonder in het minst van zijn stuk te zijn gebracht.

Toen zei hij, met zijn kin op de knop van zijn fijne wandelstok leunend:

— Ik begrijp wel, dat het niet zonder gevaar is, iemand als gij zijt, zulke dingen te zeggen, Spaek! Natuurlijk heeft het dan ook een doel. Men tart niet nutteloos zulke gevaren. Ik ben gekomen om je te verzoeken, die zaak ongedaan te maken.

— Ongedaan? herhaalde Spaek langzaam, zonder Raffles uit het oog te verliezen.

— Welzeker! Ik wil er de politie niet inmengen. Betaal mij eenvoudig de koopsom terug, neem dit vod in ruil, en laat het daarmee afgelopen zijn.

Spaek keek Raffles aan met een mengeling van spot, minachting en wraakzucht.

Toen strekte hij, zonder zich te overhaasten en ook zonder een woord te zeggen, zijn hand uit en drukte op een knop, in het midden van het glazen tafelblad. Bijna op hetzelfde ogenblik ging de tweede deur open en trad er een man binnen, groot en breed geschouderd, die Raffles zeer goed kende. Het

was nog geen jaar geleden, dat hij hem op het toneel van een kleine schouwburg had gezien.

De man, die daar binnentrad, was John Cavendish.

Hij rookte zeer bedaard een zware sigaar en vroeg, na Raffles vluchtig te hebben aangekeken:

— Wel, Spaekie, wat is er aan de hand, jongen? Wie is die heer en wat wil hij?

— Wie hij is weet ik niet, maar hij weet van onze kleine onderneming, hij brengt ons de Grote Orlof terug; hij vraagt daar honderdvijfentwintig duizend dollar voor, als ruil voor zijn stilzwijgen!

— Nu, dat noem ik sterk overdreven, zei Cavendish, Raffles aanziende alsof hij een vreemdsoortig beest was. Is het een gräpje, Spaekie?

— Het is de volle ernst! Kijk maar, daar ligt ons prachtig vodje.

De goedmoedige uitdrukking verdween van het brede gelaat van de acteur. Hij kreeg iets tijgerachtigs en de donkere ogen keken Raffles met een sombere uitdrukking aan.

Toen begon hij langzaam:

— Dan is die man natuurlijk teveel, vriend Spaek. Dan kunnen wij hem natuurlijk niet toestaan, onze zo gezellige sociëteit te verlaten. Wij hebben hier altijd alleen vrienden toegelaten, geen vijanden. Je weet niet wie hij is?

— Mijnheer heeft zich niet de moeite gegeven, zich voor te stellen.

— Hij moet een heel bijzonder man zijn! hernam Cavendish peinzend, kauwend op zijn zware sigaar. Hoe hij dat zo doorzien heeft, mag een raadsel heten en dat zo vlug! De politie weet nog niets?

— Ik zeg je immers, dat hij hier juist zijn stilzwijgendheid ten verkoop komt aanbieden en de koopsom is honderdvijfentwintigduizend!

— Nogmaals, er zijn niet heel veel mannen die dat zouden durven of dat zouden kunnen, hernam Cavendish langzaam, en nu draaide hij zijn sigaar tussen zijn dikke vingers heen en weer, Raffles aanglurend met zijn half dichtgeknepen ogen. Komaan, Spaek, wat doet het er ook eigenlijk toe? Wij weigeren, nietwaar?

— Dat spreekt vanzelf! Wij vermorsen immers geen seconde aan dat bespottelijke voorstel!

— Maar, zie je Spaek, dan wandelt hij hier het huis uit en loopt regelrecht naar de politie. Nietwaar, mijnheer, dat was immers uw plan?

— Men kon het niet duidelijker en korter uitdrukken, bevestigde Raffles glimlachend.

— Wij hebben met een gek te doen, Cavendish! Zulke mensen zijn gevaarlijk en men ruimt ze op, zei Spaek. Hier zit iemand, die te veel van onze geheimen weet, en zulke lieden leven nooit lang. Wij zullen er een eind aan maken. U hebt het zelf gewild, wij wassen onze handen in onschuld!

Op hetzelfde ogenblik schoof Spaek zijn rechtervoet wat terzijde, maar Raffles, die de twee kerels geen seconde uit het oog had verloren, had de beweging gezien.

Juist toen de voet daar onder het bureau een soort hefboom zou raken, die er heel onschuldig uitzag, sprong Raffles bliksemsnel van zijn stoel op.

Er klonk een knetterend geluid en een rode steekvlam sloeg uit het staal van de stoel, met een korte, droge slag.

Met een daverende vloek had Cavendish zijn revolver getrokken en richtte die op Raffles, maar deze was hem nogmaals vóór.

Bliksemsnel hief hij zijn wandelstok op en met een sissende klank vloog er iets uit de holle stok, dat de grote man juist in de hals trof en hem als een blok deed neervallen.

— En nu zou ik je raden, Spaek, mij niet langer op te houden en mij... begon Raffles.

Maar verder zou hij niet komen. Met een schreeuw van razende woede had Spaek onder het tafelblad gegrepen, en ditmaal was Raffles een onderdeel van een seconde te laat.

De vloer begon zich eensklaps te beven onder zijn voeten en ofschoon hij onmiddellijk een grote sprong terzijde maakte, met al de lenige kracht waarover hij beschikte, het kon niet baten, want bijna de gehele vloer van wand tot wand bleek een reusachtig valluik te zijn, in het midden bliksemsnel opensplijtend. Raffles had nog kunnen zweren, dat hij bij het binnentreden niet de kleinste naad had bespeurd, ofschoon hij juist vooral de vloer van dit schijnbaar zo moderne vertrek nauwkeurig in ogenschouw had genomen.

Zo gleed, of liever viel hij dan neer langs een der wanden, uitgeleid door het duivelse gelach van Spaek, die daar achter zijn glazen en stalen schrijftafel, als op een soort eilandje stond.

Heel diep kon Raffles niet zijn gevallen, want hij kreeg niet eens de tijd erover na te denken of hij te pletter zou storten, toen hij zich reeds omgeven voelde door ijskoud water!

Raffles moest toch van een vrij grote hoogte zijn gevallen, want hij schoot

ruim twee meter onder water, zonder een bodem te raken, was met een paar flinke beentrappen weer boven, ging op zijn rug liggen en liet zich drijven.

Een tastbare duisternis omgaf hem.

En hij begreep, dat zeer snel het luik zich weer boven hem moest gesloten hebben.

Niet het geringste kiertje licht drong tot hem door, en hij had er niet het flauwste vermoeden van, welke oppervlakte de put had, waarin zijn vijanden hem hadden doen neerstorten. Het stond echter wel vast, dat zij op zijn minst zo groot moest zijn als de twee helften van het valluik, dat wil zeggen: zeker zeven meter lang en omstreeks twee en een halve meter breed.

Hij wentelde zich om en deed voorzichtig een paar lange slagen, en toen wist hij dat hij goed geraamd had. Hij had twee armslagen nodig voor de kortste, en omstreeks vijf voor de langste zijde.

Toen plaatste hij zich rechtstandig in het water, hief zijn armen boven het hoofd en liet zich stoutmoedig zinken.

Zijn voeten voelden echter nog steeds geen bodem, zijn borst werd als samengedrukt en hij haastte zich, flink zijn benen weer uit te slaan en boven te komen, hijgend en naar lucht happend.

Hij had nog altijd de geweerstok in de rechterhand en stak die, hem aan het einde vasthoudend, zo hoog mogelijk boven het hoofd.

Het uiteinde bereikte het luik niet.

En ditmaal begreep Raffles, dat hij, indien er geen wonder gebeurde, verloren zou zijn. Hij zou misschien drie, zes, tien uren zich drijvende kunnen houden, maar dan zouden zijn krachten hem tenslotte begeven, en zou hij ellendig omkomen in deze put, die waarschijnlijk gevoed werd door water uit de Hell Gate. Hij begreep dat het volkomen onmogelijk zou zijn, ook al beschikte hij over de reuzenkracht van Henderson, het luik weer te openen.

Want reeds had hij zich overtuigd, dat de wanden volmaakt glad waren en niet de geringste steun boden aan de tastende voet. Waarschijnlijk waren zij uit beton opgetrokken.

Raffles had op allerlei soorten tegenstand gerekend, maar iets dergelijks had hij toch niet kunnen aantreffen, zo meende hij, in een betrekkelijk nieuw huis, in het hartje van New York, op geen zestig passen afstand van haar fraaiste, duurste verkeersweg, waar louter millionnaires woonden, oliekoningen en beursmagnaten.

Hij legde zich weer op zijn rug en hield zich met kleine bewegingen van de handen, drijvende, met de wetenschap, dat het tot niets zou dienen en hij zich eigenlijk evengoed kon laten zinken.

Het ergste was de koude en die verschrikkelijke, zelfs door zijn arends-blik niet te doordringen duisternis.

Die woog op hem als een loden gewicht en scheen hem naar beneden te drukken.

Het leek alsof met iedere ademtocht de lucht zwaarder, dikker, benauwder werd, bezwaarlijk om in te ademen.

Na een tijd, die hij onmogelijk kon bepalen; een kwartier, een half uur misschien, plaatste hij zich weer rechtstandig in het koude water. Reeds had hij zich van zijn schoenen ontdaan, die hem zwaar begonnen te wegen.

Een soort van voorgevoel dwong hem ertoe nogmaals de geweerstok op te heffen, die hij om een onverklaarbare reden, niet had willen prijsgeven.

En toen begreep Raffles waarom de lucht benauwder werd en zwaarder; het uiteinde van de stok raakte ditmaal de onderkant van het grote luik!

Er viel dus niet aan te twifelen, het water in deze afschuwelijke put rees!

En dat was ook verklaarbaar, wanneer zij in open gemeenschap stond met het water van Hell Gate, want deze zeeboezem maakte weer deel uit van de Hudsonrivier, waar, al was het dan wat min-

der dan aan de kust, de invloed van het getij zich sterk deed gevoelen.

Het kon niet lang meer duren, of het water zou juist de onderzijde van het luik bereiken en hij zou misschien stikken, onherroepelijk.

Hij hernam zijn liggende houding en begon toen met behoedzame, kleine slagen langs de wand van zijn duistere gevangenis te zwemmen. Nergens was een uitgang. Het water kwam waarschijnlijk op zeer grote diepte de put binnen. En zelfs al zou hij die ingang kunnen bereiken, dan zou hij toch onmogelijk de sterke druk van het water kunnen weerstaan, of er tegenop zwemmen.

En toch ondernam Raffles deze schijnbaar waanzinnige poging.

Hij dook wel acht maal, telkens zo diep hij kon, telkens opnieuw zijn longen zo goed mogelijk vol zuigend met de altijd dikker wordende lucht, hij liet zich op verschillende punten zakken langs de betonnen wand en bij de negende keer bereikte hij eindelijk die opening, die omstreeks tien meter onder de wateroppervlakte was!

Maar iedere poging om zich daarbinnen te begeven, was van te voren veroordeeld, want die opening, ruim een halve meter in doorsnede, was met dikke, ijzeren tralies versperd!

Met een paar krachtige trappen was hij weer boven, duizelig van de inspanning en de waterdruk, en met de wetenschap, dat iedere moeite vergeefs was, en dat hij zou moeten sterven.

— Ik heb mij ditmaal vergist; er zijn ook juwelendieven, die in koelen bloede een moord kunnen plegen! mompelde hij. Welnu, het zij zo, ik zal mij niet gewonnen geven vóór het uiterste ogenblik.

Hij hief nogmaals de stok op, en als hij nog had kunnen twifelen, dan wist hij het nu met zekerheid, het water steeg! Met gekromde arm kon hij reeds met de stalen loop van zijn zonderling wapen de onderkant van het luik aanraken. Nog een paar uren, en alles zou gedaan zijn.

Hoe lang hij zich daar bevond, nu eens drijvend op zijn rug, dan weer watertrappend of met langzamen slag rondzwemmend, hij had het naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Het leek hem, dat het evengoed uren als dagen geweest konden zijn. Een vreemd, zonderling, suizend geluid begon zijn oren te vervullen.

Hij wist, dat het de aandrang van het bloed was, teweegebracht door de lucht, die hoe langer hoe meer werd samengeperst in de ruimte tussen de wateroppervlakte en het hermetisch sluitende luik.

Hij dacht aan Brand, aan zijn trouwe vriend, en plotseling viel hem een gedachte in, die hij onmiddellijk ten uitvoer bracht, wel wetende, dat zijn kansen op redding uiterst gering waren.

Het leek ondenkbaar en toch was het mogelijk, dat Brand zich in de kamer daar boven bevond!

En Raffles wist ook hoe hij hem kon waarschuwen!

Hij legde zich op zijn rug en kon zelfs nu gemakkelijk het luik bereiken met de stalen loop van zijn stok.

En behoedzaam, niet al te luid, duidelijk, zonder overhaasting, begon hij in Morsetekens zijn boodschap te seinen tegen dat onverbiddelijk gesloten luik.

— Charles, ik ben hier beneden — een grote put vol water — tracht de hefboom te vinden, die het vloerluik opent — neem je in acht voor de stoel.

HOOFDSTUK VII

HONDERDVIJFENTWINTIG DUIZEND DOLLAR

Brand had nog niet veel langer dan een kwartier gewacht of hij werd al ongeduldig en ongerust. Hij begon rusteloos op en neer te lopen en keek onophoudelijk op zijn horloge.

Hij opende de gangdeur en keek naar links en naar rechts.

Er was niemand te zien, het was doodstil in het grote huis en Brand begon te vrezen, dat de namen op het marmeren bord slechts het doel hadden de bezoekers op een dwaalspoor te brengen. In ieder geval leek het huis wel uitgestorven. En die stilte oefende een beklemmende invloed op hem uit.

Hij dacht er een ogenblik over, de portier te roepen, maar toen bedacht hij zich, sloot de gangdeur en liep haastig de voorkamer door, om de andere deur te openen.

Die deur was gesloten. Brand draaide wild aan de kruk, maar niemand antwoordde en de deur bleef dicht.

Zijn onrust nam toe.

Een ogenblik dacht hij er over, een poging te wagen, de deur in te drukken, maar zij was heel stevig en hij begreep wel, dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook ontbraken hem de nodige instrumenten om het slot te openen, tijdig althans!

En het was alsof nu pas de ganse omvang van het gevaar tot hem doordrong, waarin Raffles zich willens en wetens had gestort.

Hij bonsde met beide vuisten op de deur en riep zo hard hij kon:

— Doe open die deur!

— Wat wilt u? riep een ruwe stem, aan de andere zijde van de gesloten deur.

— Ik wil tot mijn vriend worden toegelaten die met Mijnheer Spaek spreekt.

— Onnodig! Je vriend is al vertrokken!

— Gelogen. Dan had ik hem voorbij moeten zien gaan.

— Hij is langs een andere weg vertrokken, dan hij gekomen is.

Brand wist nu genoeg. Hij voelde zijn slapen koud worden. Zonder langer tijd te verliezen, snelde hij de voorkamer uit, door de gang, het trapje af, bereikte zo de grote vestibule, de wijdgeopende voordeur, terwijl er niemand was om hem tegen te houden.

Hij meende ook zoeven de stem van de portier te hebben herkend.

Zijn plan was, onverwijld de politie te alarmeren en het huis te laten doorzoeken, zelfs al moesten zij daardoor de buit prijsgeven, ja, zelfs al was het daartoe nodig de gehele zaak haarfijn te vertellen!

Maar eensklaps veranderde hij van gedachten en wat hem daartoe bracht was de verschijning van een kolossale, breedgeschouderde kerel, een ware Hercules, die zoeven uit zijn auto was gestapt, de motor had afgezet en nu met

bedaarde schreden de lage stoep opkwam naar het kantoorgebouw.

Het was James Henderson!

De reus ontving hem met zijn breedste glimlach, toen Brand hem tegemoet snelde en haastig fluisterde:

— De hemel zij geprezen dat je er bent, James. Nu heb ik geen politie nodig. Ik weet bijna zeker, dat mylord in groot gevaar verkeert, en je moet mij helpen!

— Zeg u maar wat ik te doen heb, mijnheer Brand. Ik ben blij, dat ik mijn onrust niet heb kunnen bedwingen en maar eens een kijkje ben komen nemen.

— Voorlopig moet je een deur openbreken en een grote kerel onschadelijk maken, die de deur bewaakt. Bijna even groot als jij bent, denk eraan!

— Wij zullen ons best doen, mijnheer Brand. Wijst u mij die sinjeur en die deur maar eens aan!

— Wat het eerste betreft, kon Brand zich die moeite besparen, want ze waren nauwelijks de vestibule binnengetreden, of de portier verscheen daar op zijn beurt, monsterde beiden met een sombere blik, en zei toen kortaf:

— Ik heb u al gezegd dat uw vriend vertrokken is, mijnheer. Wees zo goed en val ons niet langer lastig of ik zal de politie moeten waarschuwen.

Als Henderson niet overtuigd was geweest door de woorden van Brand, dan zou hij zeker overbluft zijn geworden door die vastberaden taal, door de deftige uniform van de portier en vooral door het hele vertoon van degelijkheid en rustige rijkdom, die van dat huis uitstraalden.

Hij begreep echter, dat dat alles slechts een voorgevel was, bedrieglijk en voos, en hij ging aanstonds tot handelen over.

Hij begon met een tweetal swings te proberen, waarvan hij verwachtte, dat zij ruimschoots afdoende zouden zijn, maar de portier dook onder de eerste heen, ontweek de tweede door eenvoudig

opzij te buigen, en een deel van een seconde later wist Henderson dat hij met een bokser te doen had.

Hij wist het des te beter, omdat het volgende ogenblik de harde vuist van de kerel hem midden op de kin trof. Een heel kort ogenblik wankelde hij, maar toen stortte hij zich briesend op zijn tegenstander, vast besloten om er spoedig een einde aan te maken.

Brand was haastig naar de voordeur gesnel, wierp ze dicht en grendelde ze.

Het was niet nodig, dat voorbijgangers iets bemerkten van deze worsteling tussen twee bijna even sterke mannen.

De portier had zijn brute kracht voor en zijn lichaamsgewicht, Henderson zijn geoefendheid en zijn meerdere vlugheid.

De portier had trouwens al een paar malen getracht een broekzak te bereiken, die een verdachte bult vertoonde, maar Henderson liet hem er de tijd niet toe.

Hij viel opnieuw uit, zich ditmaal goed dekkend tegen de linkervuist van zijn tegenstander en trof hem met een rechtse op de kaak. De portier kreunde, spooog wat bloed uit, maar incasseerde goed en diende van antwoord met een directe van de schouder, die een os zou geveld hebben, als hij doel getroffen had. Maar ook Henderson wist wat snel duiken was en de stoot trof slechts even de borst.

De portier had zich wat te veel bloot gegeven en heel even gewankeld. Vóór hij zijn evenwicht herwonnen had, plaatste Henderson met alle kracht waarover hij beschikte, een hoek op de kaak van de man, die deze velde.

Weliswaar kwam hij overeind, loeiend als een stier, maar de volgende slag plakte zijn rechteroog dicht, en hij wist zich verloren.

Hij was dwaas genoeg om nogmaals naar zijn zak te tasten, en dat was voor hem het einde.

Een verschrikkelijke slag van Henderson, onmiddellijk gevolgd door een rechtse hoek, vloerde hem opnieuw en

ditmaal voorgoed. Daarbij bonsde zijn hoofd met kracht tegen de marmeren vloer, hij rolde nog even om op zijn rug en bleef toen roerloos liggen.

Brand, die angstig het korte, maar hevige gevecht had gadegeslagen, boog zich over hem heen en fluisterde:

— Hij heeft voorlopig zijn bekorast. Maar het is toch beter hem te binden en te knevelen. Heb je soms touw bij je?

— Natuurlijk, mijnheer Brand, dat vergeet ik nooit bij zulke gelegenheden.

Hij haalde onder zijn korte jekker een lange streng stevig touw te voorschijn, sneed er een stuk af en bond de man snel, maar met de grondigheid van iemand, die weet wat het binden van koeien betekent, en die enige jaren cowboy is geweest.

Toen hij de kerel ook nog een doek in de mond had geduwd, vroeg hij:

— Waar zullen wij het wrak heenbrengen, mijnheer Brand?

— Sluit hem in zijn loge op. Ik zal intussen zijn telefoon onbruikbaar maken. Zo. dat is klaar, en nu vlug verder.

De deur van de loge werd achter de gevangene gesloten en de twee mannen ijlden de vestibule door, gingen de gang in en bevonden zich een ogenblik later in de voorkamer. De verbindingsdeur was nog altijd gesloten.

— Is het deze, mijnheer Brand? Dat is een peulschilletje!

Het volgend ogenblik wierp Henderson zijn honderdtien kilo's tegen het deurpaneel, dat onmiddellijk krakend openspleet. De twee mannen werkten zich door de ontstane opening, snelden door het ruime, goed verlichte vertrek, dat zij nu aantreffen en konden nu de tweede deur zonder moeite openen.

— Is dit de goede weg, mijnheer Brand? vroeg Henderson zacht, nog hijgend van de inspanning.

Als antwoord bukte Brand zich, raapte iets op, rook eraan en hield het Henderson voor.

— Een peukje van de sigaret, die mylord pleegt te roken, James. Waarschijn-

lijk heeft hij er, als een volwassen Klein Duimpje, onderweg een verbroken, om ons in geval van nood de weg te wijzen!

Ook Henderson twijfelde niet. Mylord immers rookte sigaretten van een zeer bijzondere soort en de tabak had een eigenaardige, aan vanille herinnerende geur.

Zij vonden nog vier van die kleine stukjes en kwamen zo ten slotte voor de deur te staan, die zich aan het einde van een lange gang bevond.

Zij hadden zeer zacht gelopen en het bleek naderhand hun geluk te zijn, dat hun naderen niet was opgemerkt.

Want onverwacht ging die deur open, en Spaek verscheen op de drempel.

Bij het zien van de twee gedaanten, wilde hij ze bliksemsnel weer sluiten, maar Henderson was hem juist even te vlug af, zette zijn zware schoen tussen deur en sponning en duwde ze, met Spaek er nog steeds achter, zonder de minste inspanning verder open.

— Wat moet u hier? vroeg Spaek, schor van woede, terwijl Brand de deur reeds achter zich gesloten had en argwanend rondkeek in het vertrek met zijn stalen meubels en zijn met glas overdekte schrijftafel in het midden.

— Waar is mijn vriend? vroeg Brand aanstonds dreigend. Ik waarschuw je, ik weet, dat hij hier geweest is en ook niet vertrokken kan zijn langs een andere weg. Hij zou dat nooit doen zonder mij te waarschuwen. Waar is hij nu?

Spaek was inderdaad een voortreffelijk acteur, bijna even groot als zijn vriend Cavendish, want hij veranderde van koers, hij herzag zijn veldtochtplan en zei met een glimlach:

— De heren komen hier wel wat onverwacht en ontstuitig binnen, vind ik! Intussen zal ik mij daarin moeten schikken. Ik verzeker u dat uw vriend werkelijk is heengegaan. Het onderwerp van ons gesprek zal u wel bekend zijn geweest?

Hij was onder het spreken op zijn schrijftafel toegelopen en zám daar nu.

schijnbaar kalm, achter plaats, maar Brand had hem geen ogenblik uit het oog verloren.

Hij wantrouwde de gluiperige, van zijn gelaat wegluchtende blik in de halfdichtgeknepen ogen van de man. Een enkele wenk was voor Henderson voldoende de kerel op de voet te blijven volgen en ongeveer naast hem post te vatten.

— Zo, nu kunnen wij praten! hernam Spaek, achterover in zijn stoel leunend.

— Er valt niets te praten, riep Brand op heftige toon. Zeg mij alleen waar Raffles is!

De volgende seconde bemerkte hij aan de uitdrukking, de bleekheid van Spaek's gelaat, dat hij zich in zijn ongeduld en zijn woede versproken had. De schurk scheen blijkbaar niet te hebben geweten, dat de Grote Avonturier zijn tegenstander was geweest.

Maar nu hij het eenmaal gezegd had ging Brand woedend voort:

— Je wist het niet? Des te erger! Dan zal ik je alleen dit zeggen, Spaek. Deze man hier en ik...

Plotseling hield hij op. Onder zijn voeten, terwijl hij nog leunde op de stalen stoel, vlak naast hem, had een eigenaardig geluid geklonken, alsof er met een hard voorwerp tegen gestoten werd.

Met opzet bewoog hij zich niet, om dat zachte geluid zo goed mogelijk op te vangen, dat klonk als tikken, als onregelmatig tikken, als...

— Bij de hemel! Het klonk als morsetekens!

Hij begon zacht en als verward door te spreken, niet eens wetende wat hij zei, al zijn vermogens inspannende om de betekenis van die morse-seinen in zich op te nemen.

Het duurde martelend lang, naar het hem voorkwam, maar binnen een halve minuut had hij het voornaamste begrepen.

Spaek moest echter tenslotte ingezien hebben, wat er eigenlijk geschiedde, mischien hoorde hij ook het tikken tegen het luik, ofschoon hij verder zat, zeker is het, dat hij een brullende kreet slaakte en zijn hand uitstreekte; maar Henderson greep de arm op hetzelfde ogenblik, dat Brand zich haastig van de gevaarlijke stoel verwijderde, en zich dichter bij het bureau plaatste.

Maar de schurk had zijn linkerhand nog vrij en daarmee sloeg hij, half dol van woede, op de rand van zijn schrijftafel. Er klonk een schrill alarmsein, een deur vloog open en vier kerels stormden het grote vertrek binnen. Een seconde later ontstond een worsteling, die aan alles snel een einde maakte.

Henderson had Spaek om het middel gegrepen, met onweerstaanbare kracht opgetild en met kracht op het stalen en glazen bureau neergeworpen, dat luid krakend van zijn plaats schoof; op hetzelfde ogenblik scharnierden de beide helften van het stalen luik, dat zich op nauwelijks tachtig centimeter van de wateroppervlakte bevond.

Het was wel een groot geluk voor Raffles, dat hij zich juist in het midden van de wateroppervlakte bevond, anders zou hij verpletterd zijn onder de zeer zware luikhelften.

Met twee slagen was hij aan de rand van de put, trok zich op en nam de volgende seconde deel aan het gevecht, dat in volle gang was.

Spaek was reeds uitgeschakeld en lag met twee gebroken ribben dwars over zijn, van de plaats geschoven bureau heen.

Een van de bandieten had zich op Brand willen werpen, die pijnsnel opzij sprong, zodat de kerel, door zijn eigen vaart meegesleept, hals over kop in het water schoot en daar luid schreeuwend, bleef rondspartelen, de hulp inroepend van de andere bandieten, die hem niet meer konden helpen, daar Henderson

zich al te intensief met hen bemoeide. Hij sloeg er een neer, eenvoudig door zijn vuist te gebruiken en een tweede slingerde hij van zich af, alsof hij een hondje was, zodat de man bewusteloos in een hoek bleef liggen.

De laatste bandiet tenslotte had het ongeluk Raffles tegenover zich te krijgen, die zijn stalen wandelstok als een knots hanteerde en die op zijn hoofd deed neerkomen.

Een ogenblik stonden de drie mannen

hijgend het slagveld te overzien. Toen trok Brand het slappe lichaam van Spaek naar zich toe, knoopte diens jas los, trok uit de binnenzak een kleine portefeuille, opende ze en zei met een tevreden glimlach:

— Onze moeite en onze angst zijn niet nutteloos geweest, hier is de koopsom van de Grote Orlof! Laten wij nu vlug maken, dat wij weggkomen, vóór het kabaal al te veel aandacht gaat wekken!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Giftgas-centrale

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgten Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man ?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop ; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
- IN VOORBEREIDING :**
116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter